

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.3.2005
KOM(2005) 84 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET**

Rapport om gennemførelsen af EU's skovbrugsstrategi

{SEC(2005) 333}

1. INDLEDNING

Med denne meddelelse imødekommer Kommissionen en anmodning fra Det Europæiske Råd om at forelægge en rapport om gennemførelsen af EU's skovbrugsstrategi. Under forberedelsen af denne rapport har Kommissionen haft omfattende høringer med medlemsstaterne og interesseparter gennem Den Stående Skovbrugskomité og Den Rådgivende gruppe for Skovbrug og Korkproduktion såvel som en partshøring via internettet.

Meddelelsen fremlægger de vigtigste konklusioner af analysen samt nyopdukkende spørgsmål af interesse for skove og skovbrug og opridser de mulige tiltag på dette område. Kommissionens arbejdsrapport, som er vedlagt meddelelsen, indeholder en detaljeret beskrivelse af de tiltag og aktiviteter, der er gennemført som led i EU's skovbrugsstrategi i perioden 1999–2004.

2. EU'S SKOVBRUGSSEKTOR

EU's skovbrugssektor er præget af stor mangfoldighed med hensyn til skovtyper, skovarealernes udstrækning, ejerskabsstrukturen og de socio-økonomiske vilkår. Samlet dækker skovene og andre træbevoksede områder ca. 160 mio. ha eller 35% af EU's landareal. Som følge af skovplantningsprogrammer og det naturlige skift mellem vegetationsformerne er skovdækket i EU voksende.

EU's skove vokser i meget forskelligartede økologiske miljøer, fra det høje Nord til Middelhavet, fra Alperne til lavtliggende sletteområder. Af alle de forskellige biotoper i Europa er skovene hjemsted for fastlandets største antal arter, og de har vigtige miljøfunktioner, f.eks. bevaring af biodiversiteten og beskyttelse af vandressourcerne og jordbunden. Ca. 12% af skovarealet er udlagt som beskyttet skov. Skovene er af landskabsmæssig og kulturel værdi og spiller en stor rolle for bl.a. fritidsaktiviteter, jagt og turisme.

Ca. 60% af skovene i EU er privatejede, fordelt på omkring 15 mio. private skovejere. De privatejede skove er i gennemsnit på 13 ha, men størstedelen er under 3 ha.

EU er en af verdens største producenter, forhandlere og forbrugere af skovbrugsprodukter. Skovbrug og træ- og papirindustrien beskæftiger ca. 3,4 mio., med en årlig produktionsværdi på ca. 356 mia. EUR (2001). Den gennemsnitlige årlige tømmerproduktion i EU er på næsten 400 mio. m³, og kun lidt over 60% af den årlige vækst fældes. Der er en tendens til at undervurdere skovbrugets økonomiske og sociale betydning for landdistrikterne, fordi de, der arbejder i skovbruget, ofte er selvstændige eller småvirksomheder, og deres aktiviteter sædvanligvis er knyttet til andre erhvervsgræne. Ud over tømmer og kork tæller skovens produkter bl.a. også harpiks, lægeplanter, svampe og bær.

I EU står beskyttelse af skovene konstant på dagsordenen. Skovene beskadiges først og fremmest som følge af biotiske faktorer og græsning. Andre vigtige faktorer er luftforurening, storme og skovbrande. Takket være EU-lovgivningen er der efterhånden sket betydelige forbedringer af luftkvaliteten, men depositionen luftforurenende stoffer er stadig et problem. I de seneste år har voldsomme storme medført alvorlige skader på store skvområder. Ca. 0,5 mio. ha skov og andre træbevoksede områder går hvert år til grunde som følge af skovbrande, navnlig i Middelhavslandene.

Den nylige udvidelse af EU til 25 medlemsstater har medført en betydelig forøgelse af EU's skovbrugssektor, både med hensyn til skovareal (20%) og produktionsmæssigt og økologisk

potentiale. Mange af de nye medlemsstater har genindført ejendomsrettigheder til og/eller privatiseret skovarealer og andre skovrelaterede værdier, herunder også visse tidligere statsdrevne skovbrugsaktiviteter. Ikke desto mindre er procentdelen af statsejet skov stadig større i de 10 nye medlemsstater end i det tidligere EU-15.

3. EU'S SKOVBRUGSSTRATEGI

Med Rådets resolution af 15. december 1998 om en skovbrugsstrategi for Den Europæiske Union¹ blev der skabt en ramme for skovrelaterede tiltag til fremme af bæredygtig skovbrugsforvaltning, baseret på samordning af medlemsstaternes skovpolitik og Fællesskabets politik og initiativer i tilknytning til skove og skovbrug. Heri tages højde for de forpligtelser, EU og medlemsstaterne har indgået på internationalt plan, navnlig FN's konference om miljø og udvikling i 1992 (UNCED) og konferencerne til opfølgning heraf samt ministerkonferencerne om beskyttelse af skovene i Europa (MCPFE)².

Strategien understreger den betydning, skovenes multifunktionelle rolle og bæredygtig skovforvaltning har for samfundsudviklingen, og peger på en række centrale faktorer, som strategiens gennemførelse hviler på. Det fremføres, at skovpolitikken hører under medlemsstaternes kompetence, men at EU kan bidrage til bæredygtig skovforvaltning gennem fælles politikker, baseret på nærhedsprincippet og medansvarsbegrebet. Der lægges også vægt på gennemførelsen af de internationale forpligtelser, principper og henstillinger ved hjælp af nationale eller subnationale skovbrugsprogrammer eller tilsvarende instrumenter, aktiv deltagelse i alle internationale processer, som vedrører skovbrugssektoren, nødvendigheden af fortsat at forbedre samordningen og samarbejdet på alle politikområder, der berører skovbruget.

4. STATUS OVER GENNEMFØRELSEN

Den skovpolitiske kontekst i EU har ændret sig betydeligt siden 1998, både som følge af afgørelser, der påvirker sektoren direkte, og som følge af mere generelle politiske ændringer.

På verdensstopmødet om bæredygtig udvikling (WSSD), i Johannesburg i 2002, blev der sat fokus på skovenes rolle for en bæredygtig udvikling. På paneuropæisk plan er der i erklæringerne og resolutionerne fra den fjerde ministerkonference om beskyttelse af Europas skove (Wien 2003) opstillet fælles begreber og definitioner samt en række sammenhængende tiltag til beskyttelse og bæredygtig forvaltning af skovene.

PÅ EU-plan er der med vedtagelsen af Fællesskabets 6. miljøhandlingsprogram i 2002 og reformen af den fælles landbrugspolitik i 2003, hvor politikken for landdistriktsudvikling gives øget vægt, taget nogle vigtige skridt, der har følger for medlemsstaternes skovpolitik.

Af ændringer i den bredere politiske kontekst kan nævnes Lissabon- og Gøteborg-strategierne og EU's udvidelse. Endelig vil den nye forfatningstraktat, som nu er til ratifikation, ikke medføre ændringer i skovpolitikken i EU.

¹ EFT C 56 af 26.2.1999, s. 1.

² Strasbourg 1990, Helsinki 1993, Lissabon 1998 og Wien 2003.

4.1. Den internationale skovpolitiske debat

Verdenstopmødet om bæredygtig udvikling tog en række skovbrugsrelaterede spørgsmål op og bekræftede, at bæredygtig skovforvaltning kan spille en central rolle for de mere vidtrækkende målsætninger, milepæle og principper, der blev vedtaget i Johannesburg. Da skovene har stor betydning for bevaring af miljømæssig bæredygtighed og for livsbetingelserne for de mange fattige, der lever af skovene, spiller de en vigtig rolle for, at millennium-udviklingsmålene kan nås.

Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater har spillet en aktiv rolle i De Forenede Nationers Skovforum (UNFF), som blev oprettet i 2000, og har afgivet tilsagn om, at de vil gennemføre bestemmelserne i andre internationale aftaler, konventioner og protokoller, såsom: UNFCCC³ og Kyoto-protokollen hertil, CBD⁴, UNCCD⁵, ITTO⁶ og CITES⁷. På trods af de fremskridt, der er gjort i de internationale drøftelser af spørgsmål som certificering og retshåndhævelse på skovområdet, er afskovning og skovødelæggelse fortsat et alvorligt problem i mange dele af verden.

For at imødekomme samfundets voksende betænkeligheder ved udviklingen på dette område har Europa-Kommissionen taget kampen op mod ulovlig træhugst ved at vedtage en handlingsplan for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT)⁸ og senere ved at fremsætte et lovgivningsmæssigt forslag om FLEGT.⁹

På paneuropæisk plan er ministerkonferencen om beskyttelse af Europas skove efterhånden blevet en veletableret proces, hvorigennem de europæiske lande og Det Europæiske Fællesskab har udarbejdet vidtrækkende skovpolitiske retningslinjer og udbygget samordningen og samarbejdet mellem deltagerne.

Endvidere har forskningssamarbejdet både i Europa og internationalt givet de europæiske lande og partnerlandene den nødvendige kompetence til at tilvejebringe videnskabeligt dokumenteret viden, der kan tjene som grundlag for gennemførelsen af anbefalinger på det skovpolitiske område.

4.2. Bæredygtig skovforvaltning i EU

EU har i gennemførelsesperioden for strategien gjort fremskridt med indførelsen af nye og bedre midler til beskyttelse og bæredygtig forvaltning af skovene. I dette afsnit gøres der kort rede for udviklingen inden for skovpolitikken på nationalt plan og for de skovrelaterede tiltag på EU-plan.

4.2.1. De nationale skovprogrammer

Der er sket væsentlige fremskridt med udarbejdelsen og gennemførelsen af nationale skovprogrammer i EU. Som led i ministerkonferencerne er der fastlagt en fælles tilgang til nationale skovprogrammer, så der kan hermed kan skabes en social og politisk ramme for bæredygtig skovforvaltning, baseret på medansvar og åben forvaltningspraksis og i tråd med de internationale forpligtelser på skovområdet.

³ De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer.

⁴ Konventionen om den biologiske mangfoldighed.

⁵ FN-konventionen om bekæmpelse af ørkenspredning.

⁶ Den internationale organisation for tropetømmer.

⁷ Konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter.

⁸ KOM(2003) 251 endelig.

⁹ KOM(2004) 515 endelig.

De nationale programmer behandler spørgsmål som skovenes produktive funktioner og bæredygtig skovforvaltnings økonomiske holdbarhed, skovenes bidrag til landdistrikternes udvikling, beskyttelse og styrkelse af skovenes biodiversitet, afbødning af klimaændringerne, skovenes beskyttende funktioner og de sociale, rekreative og kulturelle aspekter. Skønt de forskellige programmer har samme sigte, har de ikke samme fokus, da dette afhænger af de forskelligartede socio-økonomiske og økologiske vilkår, der gør dig gældende for de europæiske skove.

De nationale skovprogrammer tjener også som referenceramme for overvågning af fremskridtene med gennemførelsen af skovrelaterede EF-foranstaltninger og –initiativer og med måling og vurdering af den merværdi, som de konkrete EF-tiltag på dette område indebærer.

Landene understreger i deres skovprogrammer, at der er behov for bedre samarbejde på tværs af sektorgrænserne. Der skal stadig gøres en indsats for at sikre, at de nationale skovprogrammer indarbejdes fuldt ud i de nationale strategier for bæredygtig udvikling, samt at de omfatter alle relevante spørgsmål og får tilslutning fra alle de berørte parter.

4.2.2. EF-tiltag til støtte for bæredygtig skovforvaltning

Fællesskabets tiltag til støtte for bæredygtig skovforvaltning omfatter en række vigtige indsatsområder: landdistriktsudvikling, beskyttelse og overvågning af skovene, biodiversitet, klimaændringer, skovbrugsprodukter, skovcertificering, forskning, information og kommunikation på skvområdet samt forstligt formeringsmateriale og plantesundhed.

Udviklingspolitikken for landdistrikterne har været det vigtigste værktøj til gennemførelse af EU's skovstrategi på fællesskabsplan. Fællesskabets støtte til skovbrugsforanstaltninger som led i landdistriktsudviklingen beløber sig til 4,8 mia. EUR for perioden 2000–2006 (næsten 10% af budgettet til landdistriktsudvikling). EU's politik for udvikling af landdistrikterne hviler på en integreret territorial tilgang, hvor hensynet til den indbyrdes afhængighed mellem sektorpolitik og horisontal politik og til de regionale og lokale særpræg og prioriteringer spiller ind, og hvor lokalsamfundets aktive inddragelse spiller en stor rolle.

Kommissionens forslag om styrkelse af EU's udviklingspolitik for landdistrikterne for perioden 2007–2013¹⁰ kan tjene som grundlag for i højere grad at integrere skovbruget i landdistriktsudviklingen. Dette vil f.eks. kunne nås ved at styrke sammenhængen mellem programmerne for landdistriktsudvikling og de nationale skovprogrammer, ved at udveksle information og bedste praksis vedrørende anvendelsen af skovbrugsforanstaltninger og ved at forbedre overvågningen og evalueringen af skovbrugsforanstaltningerne under hensyntagen til landdistriktspolitikens mål i bredere forstand.

Takket være Fællesskabets foranstaltninger til at fremme beskyttelsen af skovene mod brande¹¹ og mod luftforurening¹² er der tilvejebragt store informationsmængder og sket en betydelig udvikling på det operationelle område. Disse tiltag har udmøntet sig i samarbejde mellem EU-landene på disse områder. Luftforurening og skovbrande er imidlertid fortsat et stort problem. Kommissionen har for nylig nedsat en ekspertgruppe, som skal analysere situationen med hensyn til forebyggelse af skovbrande på EU-plan og fremkomme med anbefalinger om, hvordan der bør sættes ind. Endvidere har EU med forordningen *Forest*

¹⁰ KOM(2004) 490 endelig.

¹¹ Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92.

¹² Rådets forordning (EØF) nr. 3528/86.

*Focus*¹³ fra 2003 fået mulighed for at udvikle et omfattende og integreret skovovervågningsystem, herunder nye parametre for jordbund, biodiversitet og klimaændringer. Dette system vil med tiden også kunne inddrage de socio-økonomiske aspekter ved skove og skovbrug og føre til, at de nationale skovdatabaser i højere grad integreres i et EU-dækkende overvågnings- og rapporteringssystem. I denne sammenhæng bør de kriterier og indikatorer for bæredygtig skovforvaltning, der udvikles inden for rammerne af ministerkonferencerne, tages i betragtning.

Gennemførelsen af Natura 2000-nettet er et betydningsfuldt resultat af EU's indsats til bevaring af biodiversiteten. Mange medlemsstater har tilpasset deres retningslinjer for skovforvaltning, så de bidrager til bevaring af biodiversiteten og beforder ydelsen af miljøtjenester gennem skovforvaltning. Et økologisk repræsentativt skovbevaringsnet inden for rammerne af Natura 2000 og den samtidige indsats for at fremme biodiversiteten i kommercielle skovbevoksninger kan ventes at blive et effektivt middel til at nå bevaringsmålene for biodiversiteten. Det er imidlertid fortsat nødvendigt at kortlægge, studere og overvåge skovenes biodiversitet både i og uden for de beskyttede områder.

Selv om skovbrugssektorens betydning for afbødning af klimaændringerne er blevet bekræftet af Kyoto-protokollen (som først blev vedtaget efter strategiens vedtagelse), er udviklingen af målrettede foranstaltninger til fremme af kulstofbinding, herunder plantning og genplantning af skov, foregået langsommere end ventet. Træ kan spille en vigtig rolle, både som kilde til biomasseenergi med deraf følgende reduktion af emissionerne fra fossilt brændsel (i tråd med EU-direktiverne om vedvarende energikilder) og som miljøvenligt materiale. Udnyttelsen af biomasse til energiformål har endnu ikke nået sit fulde potentiale i EU, og i bestræbelserne herpå bør det undgås, at der opstår urimelige konkurrenceforvridninger. I fremtiden vil træ også kunne spille en vigtig rolle som kulstoflager.

Der opstår nu også behov for at vurdere klimaændringernes indvirkning på skovøkosystemerne og for at udvikle de fornødne tilpasningsforanstaltninger. I fremtiden vil der ikke blot blive brug for afbødningsforanstaltninger (reduktion af drivhusgasserne), men også for tilpasningsforanstaltninger (tilpasning af skovene til et ændret klima).

Der er inden for rammerne af meddelelsen 'Status over konkurrenceevnen i EU's træ- og papirindustri' fra 1999 truffet en lang række foranstaltninger for at fremme anvendelsen af træ og øge konkurrenceevnen i træ- og papirindustrien. Kommissionen har for nylig afsluttet sin evaluering af denne meddelelse. Et af resultaterne heraf er, at den europæiske forbruger bør oplyses bedre om fordelene ved træ, der stammer fra bæredygtigt forvaltede skove, og som derfor er en fornyelig og miljøvenlig ressource, og at der bør skabes gunstige vilkår for træ- og papirindustrien, så den kan styrke sin konkurrenceevne og fremme anvendelsen af tømmer.

Certificering er et af de værktøjer, der er brugt til at fremme bæredygtig skovforvaltning og give forbrugerne mulighed for at vælge træprodukter, der stammer fra bæredygtigt forvaltede skove. Hidtil har certificering været et markedsbaseret værktøj, der er udviklet af den private sektor, og hvor regulering fra det offentlige side har været begrænset.

Der er som led i Fællesskabets forskningsrammeprogrammer og COST¹⁴ gjort en betydelig forskningsindsats med henblik på at støtte og videreudvikle bæredygtig skovforvaltning og styrke skovbrugssektorens konkurrenceevne. Skovbrugssektoren bør bidrage aktivt til virkeliggørelsen af Lissabon-målene. I dette øjemed er der behov for strategisk tænkning for

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2152/2003.

¹⁴ Europæisk samarbejde inden for videnskabelig og teknisk forskning.

hele sektoren, der tager udgangspunkt i en vidtrækkende og langsigtet vision af skovforskningens omfang og prioriteter.

På grundlag af resultaterne af et pilotprojekt lancerede Kommissionen i 2004 en foranstaltning til forberedelse af en internet-baseret informations- og kommunikationsplatform for skovbrug. Denne foranstaltning skal kombineres med en undersøgelse af de specifikke brugerbehov og en vurdering af begrænsningerne ved de eksisterende nationale datakilder.

Plantesundhed og kvaliteten af det forstlige formeringsmateriale er af central betydning for skovenes produktionskapacitet i EU. Der er i de seneste år vedtaget forskrifter, der skal sikre en mere ensartet gennemførelse af en række vigtige aspekter af EU-lovgivningen om markedsføring af forstligt formeringsmateriale.

Ikke kun levende planter, men også træ, der importeres fra tredjelande, udgør en alvorlig risiko for indslæbning af skadevoldere og sygdomme. For at afbøde denne risiko blev der i 2004 indført nye og strengere bestemmelser i den eksisterende lovgivning.

4.3. Samordning, kommunikation og samarbejde

Som led i gennemførelsen af strategien er samordning med medlemsstaterne og høring af de berørte parter foregået via de eksisterende administrative strukturer, navnlig forvaltningsudvalgene og de rådgivende udvalg, som rådgiver Kommissionen, afgiver udtalelser og fremmer informationsudvekslingen.

Den Stående Skovbrugskomite har udøvet sin forvaltningsfunktion i tilknytning til forordningerne om beskyttelse og overvågning af skovene. Skovbrugskomiteen har også spillet en vigtig rolle som *ad hoc*-samrådsforum for skovrelaterede emner. Regelmæssig informationsudveksling og samarbejde og samordning med interesseparterne har fundet sted gennem Den Rådgivende gruppe for Skovbrug og Korkproduktion og Det Rådgivende Udvalg for Fællesskabets Politik vedrørende Træ- og Papirindustrien.

I slutningen af 2001 blev der taget et vigtigt skridt, da Kommissionen oprettede en interservice arbejdsgruppe for skovbrug, som skulle styrke samordningen af skovrelaterede emner mellem de forskellige tjenestegrene, der har ansvaret for Fællesskabets politik på dette område.

Hvad angår samarbejdet på internationalt plan, samordner medlemsstaterne og Kommissionen deres holdninger i Rådets arbejdsgruppe vedrørende skove forud for internationale møder om skovrelaterede emner. Arbejdsgruppen tager sig også af Fællesskabets politik og lovgivningsinitiativer af global relevans, bl.a. FLEGT-initiativet.

På trods af disse aktiviteter har både medlemsstaterne og interesseparterne gentagne gange gjort det klart, at de nye udfordringer og den ændrede politiske kontekst krævede, at den grundlæggende struktur for samordning, kommunikation og samarbejde blev taget op til revision.

5. VEJEN FREM – EN EU-HANDLINGSPLAN FOR BÆREDYGTIG SKOVFORVALTNING

Generelt er de grundlæggende principper og elementer, der i 1998 blev opstillet i EU's skovbrugsstrategi, stadig gældende. Bæredygtig skovforvaltning og skovenes multifunktionelle rolle er fortsat de overordnede fælles principper; de nationale skovprogrammer er en passende ramme for gennemførelsen af disse principper; og der er udbredt erkendelse af, at skovpolitikken i stadig højere grad skal tage hensyn til globale og tværsektorielle spørgsmål.

Erfaringerne fra gennemførelsesperioden viser, at skove og skovbrug kan bidrage til Lissabon-målene om bæredygtig økonomisk vækst og konkurrenceevne og til Gøteborg-målene om bevaring af naturressourcernes mængde og kvalitet. For at kunne bevare og øge dette bidrag i fremtiden må vi imidlertid placere strategien og dens gennemførelsesproces i den nye politiske kontekst.

For det første: Selv om de seneste års foranstaltninger har ført til gode resultater inden for bæredygtig skovforvaltning i EU – baseret på en polyvalent tilgang, der tager sigte på både økonomiske, sociale og miljømæssige målsætninger – er dens konkurrenceevne og rentabilitet udsat for stadig større udfordringer fra det åbne og globale marked. Kun de færreste skovejere har mulighed for at realisere skalaøkonomi. Skovejerne leverer en lang række varer og tjenesteydelser til samfundet, selv om deres indtægter hovedsageligt stammer fra salget af tømmer. For at imødekomme befolkningens voksende interesse for skovdriftens miljømæssige og sociale aspekter, vil det i mange tilfælde være nødvendigt at gennemføre ændringer i driftsmetoderne, der vil kunne mindske skovbrugets rentabilitet. Hvis traditionen for polyvalent skovbrug i EU skal bevares, må disse spørgsmål tages op i fremtiden.

For det andet er EU's skovstrategi baseret på nærheds- og medansvarsprincippet, men mange andre EU-politikker og -initiativer har indflydelse på skovene og skovbruget. Det er derfor nødvendigt at styrke sammenhængen, både mellem de forskellige EU-politikker og mellem Kommissionen og medlemsstaterne, og at indføre passende overvågningsordninger for gennemførelsen af strategien, så man i forbindelse med udformningen af de politiske tiltag anskuer skovens forskellige funktioner og deres tilknytning til andre sektorpolitikker som et sammenhængende hele.

For det tredje fremhæver alle de parter, der har med skove og skovbrug at gøre, hvor stor betydning god forvaltningspraksis har for bæredygtig forvaltning af skovene og deres beskyttelse. En nødvendig forudsætning for god forvaltningspraksis er, at de berørte parter inddrages i og deltager i udformningen og gennemførelsen af de politiske tiltag. Det er nødvendigt at revurdere og styrke høringsstrukturerne inden for skovbruget på både EU-plan og nationalt plan, så beslutningsprocessen bliver mere gennemsigtig og dialogen med parterne struktureres bedre.

Og sidst, men ikke mindst er der voksende erkendelse af skovens betydning globalt for en bæredygtig udvikling, herunder hvad klimaændringerne og den biologiske mangfoldighed angår. EU bør fortsat give sin uforbeholdne støtte til de internationale tilsagn om at fremme bæredygtig skovforvaltning på globalt plan. I denne henseende vil den beslutning om det fremtidige internationale skovarrangement, som vil blive truffet på det femte møde i FN's Skovforum (UNFF) i maj 2005, være af stor betydning.

EU's skovstrategi fungerer som ramme for politikker, initiativer og foranstaltninger på skovområdet og har dermed ændret den måde, skovrelaterede spørgsmål drøftes på i dag. Som følge af ændringerne i den politiske kontekst ser det imidlertid ud til, at der i fremtiden vil være brug for en mere sammenhængende og proaktiv tilgang til forvaltningen af EU's skovressourcer.

Denne tilgang bør tage udgangspunkt i en fælles vision af EU's skovsektor og de udfordringer, sektoren står overfor globalt og på EU- og nationalt plan, og i en fælles forståelse af, hvad skovene og skovbruget kan give det moderne samfund. Den bør omfatte et sæt klare målsætninger, der kan tjene som grundlag for regelmæssig overvågning og vurdering og samle de tematiske, horisontale og tværsektorielle initiativer på EU- og nationalt plan i en struktureret ramme, så samordningen og høringen af parterne kan forbedres og effektiviseres og informationsstrømmen mellem de forskellige berørte parter optimeres.

Efter Kommissionens mening kan der med udviklingen af en EU-handlingsplan for bæredygtig skovforvaltning skabes en sådan ramme. En handlingsplan vil kunne give det skub, der er nødvendigt for, at EU's skovstrategi kan blive en dynamisk proces, som kan holde trit med den nye politiske kontekst og levere resultater, der er i tråd med Lissabon- og Göteborg-strategierne.

Efter at have vurderet gennemførelsen af EU's skovstrategi foreslår Kommissionen derfor Rådet følgende:

1. Den vil udvikle en EU-handlingsplan for bæredygtig skovforvaltning, der kan tjene som en sammenhængende ramme for gennemførelsen af skovrelaterede foranstaltninger og som middel til samordning mellem Fællesskabets foranstaltninger og medlemsstaternes skovpolitik. De foranstaltninger, der skal træffes på EU-plan og nationalt plan, bør især, men ikke udelukkende, omfatte følgende elementer og områder: socio-økonomiske spørgsmål (skovbrugets konkurrenceevne, værdisætning af sociale og miljømæssige varer og tjenester); miljøspørgsmål (klimaændringer, skovbrande, vand, bevaring af biodiversiteten); anvendelse af træ som energikilde; information om træ som en fornyelig og miljøvenlig ressource; om spørgsmål vedrørende forvaltningspraksis; horisontale aktiviteter (forskning, uddannelse, skovstatistikker, overvågning); og samordning, kommunikation og samarbejde. De internationale aspekter ved disse spørgsmål bør også tages op.
2. Den vil – under hensyntagen til, at skovpolitikken og beslutningsprocesserne bliver stadig mere komplekse – revurdere de nuværende EU-værktøjer og –metoder til at fremme samordning, kommunikation og samarbejde mellem de forskellige sektorpolitikker, som har indflydelse på skovbruget. Denne revurdering skal også omfatte Rådets beslutning fra 29 maj 1989 om nedsættelse af en stående skovbrugskomité¹⁵ og den rolle, som denne komité bør spille for gennemførelsen af handlingsplanen.

Kommissionen foreslår handlingsplanen forelagt i 2006.

¹⁵ EFT L 165 af 15.6.1989, s. 14.